

Els atletes de l'espai

Entrevista a Josep Maria Corona i Xavier Nespler, del Reial Club Colombòfil de Catalunya, que és el més antic d'Espanya

Sta. Eugènia de Berga

Anna Mas

Entrenar coloms missatgers per fer-los participar a diferents competicions, com si es tractés d'atletes, és una afició que comparteixen els 33 socis del Reial Club Colombòfil de Catalunya, que és el més antic de tot Espanya, perquè va néixer el 1890. A Osona formen part d'aquest club, entre altres, Josep Maria Corona, de 62 anys, i Xevi Nespler, de 32. També hi ha aficionats al Berguedà, el Bages, la Selva, l'Empordà o al Pla de l'Estany. A banda dels coloms del club, disposen d'una seu social a Avinyó, on cuiden coloms de diferents països, per competir. Aquest any acolliran la Copa d'Europa. **Quan va néixer aquesta societat?**

J.M.- La societat data del 16 de febrer de 1890 i és la més antiga d'Espanya. Era al centre de Barcelona, darrere de la plaça Sant Jaume, però es va marxar d'allà per manca d'espai. Jo vaig començar a ser soci als setanta i quan va minvar l'activitat a Barcelona vaig estudiar la manera de traslladar la societat a Osona, on va renéixer el 1998.

Fer volar coloms és una afició o un esport?

J.M.- Crec que està entre la cultura i l'esport perquè per cuidar coloms cal tenir molts coneixements de com apare-

Una imatge recent de Xavier Nespler davant d'alguns dels colomars que tenen a Osona

llar-los, conèixer la genètica i fixar caràcters. També és un esport perquè els coloms són atletes de l'espai i la disciplina és fonamental.

Tots els coloms missatgers són blancs?

X.- No, al contrari, de blancs n'hi ha molt pocs, perquè es veuen massa i corren el perill que els agafin els rapinyaires, etc.

Quants coloms teniu a la societat?

J.M.- En total n'hi ha 2.500 però cada soci en té entre 30 i 250. És important disposar d'espai per tenir-los però no és imprescindible tenir-ne molts per poder competir.

X.- A Osona cal tenir més

coloms que a d'altres llocs per l'orografia i a vegades se'n perden. La Plana de Vic es troba en un sot i les muntanyes del voltant fan més de 1.000 metres. Quan en una competició es calcula el temps que tarden es té en compte la distància però no els obstacles. Per això, quan aquí aconsegueixen bons resultats té molt més mèrit.

Quines característiques han de tenir per ser bons?

Hi ha dos tipus de coloms, els que són més lleugers i, per tant, poden córrer llargues distàncies perquè tenen més resistència, i uns altres que són més musculosos i explosius, perquè van més

ràpid, però fan distàncies més curtes. La majoria dels que tenim són dels primers.

Com se'ls educa?

Quan tenen trenta dies se'ls separa dels pares perquè ja mengen sols, i se'ls posa a un colomar. Primer se'ls deixa volar al seu aire perquè aprenguin a entrar i sortir. Quan tenen tres mesos es comença l'educació allunyant-los a poc a poc de casa, per comprovar si tornen. Es posen banderes perquè identifiquin que amb la bandera poden volar i que quan es treu han d'entrar i menjar. És important que entrin ràpid perquè quan tornen de les curses no es compta que

són a casa fins que han creuat la porta del colomar. Amb els coloms joves s'organitzen competicions en el mateix club i els millors es seleccionen per competir.

Com són les competicions?

Es tracta de carreres de menor o major distància. Tots els coloms es deixen anar al mateix lloc i es calcula quin ha estat el més ràpid d'arribar a casa, tenint en compte la velocitat i la distància. La meta final sempre és el colomar de casa. El club té un camió on transporta els coloms fins a Lisboa o altres llocs. Nosaltres ens quedem a casa per esperar que arribin i al final els telèfons treuen fum.

Com se sap que un colom ha guanyat una cursa?

J.M.- Abans que comencin les competicions es donen d'alta i es posa l'any de naixement, el país i un número en una pota, i un petit rellotge electrònic a l'altra pota. Quan s'arriba al colomar i es creua la porta es detecta el minut exacte que ha arribat.

Hi ha molts clubs a Catalunya?

Actualment n'hi ha 14 i tots estem dins de la federació. Es fan competicions a nivell regional, nacional o internacional. L'afició la van inventar a Bèlgica i Holanda i ara també és important a Portugal i Anglaterra. A més, també s'està estenent a la Xina i el Japó.